

Arrest

nr. 245 481 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2020 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 20 juli 2013 België is binnengekomen, samen met haar zoon A.A.H., diende op 30 augustus 2013 een verzoek om internationale bescherming in. Zij was op dat ogenblik in het bezit van een A-kaart, in het kader van een procedure gezinshereniging. Op 26 februari 2014 beviel verzoekster te Oostende van een zoon, N.A.A.

1.2. Op 17 november 2014 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.3. Bij aangetekende brief van 21 maart 2017 werd verzoekster opgeroepen voor een gehoor omdat een nieuw element in verband met de vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.4. Bij aangetekende brief van 20 maart 2018 werd verzoekster opgeroepen voor een gehoor omdat een nieuw element in verband met de vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.5. Bij aangetekende brief van 3 april 2018 werd verzoekster opgeroepen voor een gehoor omdat een nieuw element in verband met de vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.6. Op 14 april 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 16 april 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/08/2013

Overdracht CGVS: 14/10/2013

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 april 2017 van 14.00 uur tot 15.00 uur, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw raadsman, Nastassia Jelic, loco Alexander Loobuyck, was aanwezig tijdens het volledige gehoor.

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 april 2018 van 9.15 uur tot 10.45 uur, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw raadsman, Martine Kiwakana, loco Alexander Loobuyck, was aanwezig tijdens het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de Eyle-clan.

U werd op 1 januari 1991 geboren te Mogadishu en leefde aldaar steeds in het Waberi-district. Op 15 augustus 2010 huwde u te Mogadishu met A. H. M. (O.V. nr (...) - C.G. nr. (...)). Op 8 juni 2011 werd uw zoon A. A. H. geboren in het Waberi-district te Mogadishu. Uw echtgenoot, A. H. M. (O.V. nr (...) - C.G. nr. (...)), kende persoonlijke problemen in Mogadishu. Zo wilde Al Shabaab dat hij als arts voor hen zou werken. Uw echtgenoot informeerde de Somalische overheid hierover doch zij verdachten uw echtgenoot ervan een spion van Al Shabaab te zijn. Uw echtgenoot dook onder. Nadat uw echtgenoot zich verscholen had op een u onbekende plaats werd uw echtgenoot door Al Shabaab thuis gezocht. Op 26 maart 2012 werd uw schoonvader in uw woning doodgeschoten door Al Shabaab omdat hij hen niet kon vertellen waar uw echtgenoot heen was gegaan. Ook uw schoonzus werd die dag in het been geschoten. U bevond zich op het moment van de aanval van Al Shabaab buitenshuis. Op 26 maart 2012 telefoneerde uw echtgenoot naar u en meldde u dat hij Somalië die dag ontvluchtte. Op 29 maart 2012 keerde Al Shabaab terug naar uw woning. Ditmaal was u thuis aanwezig. Al Shabaab vertelde u dat uw echtgenoot de islam niet gehoorzaamde – en aldus een ongelovige was - en dat u in zijn plaats zou meegenomen worden. Aldus werd u meegenomen door Al Shabaab. Voor de eerste keer in uw leven verliet u het Waberi-district en Mogadishu. U werd opgesloten in een cel in Afgooye. Op 31 maart 2012 werd u ter dood veroordeeld voor een rechtbank van Al Shabaab. U werd terug naar uw cel gebracht. Op 2 april 2012 vond er een gevecht plaats en kon u ontsnappen. U kreeg een lift van Afgooye naar het Medina-district in Mogadishu. U verstopte zich in het Medina-district. De volgende dag bracht uw schoonmoeder uw zoon naar u toe en werd een smokkelaar geregeld. Op 4 of 5 april 2012 verliet u Somalië en reisde u per vliegtuig naar Turkije. Op 5 april 2012 arriveerde u te Ankara (Turkije). Uw echtgenoot (...) werd in België als vluchteling erkend op 30 augustus 2012. Op 20 juli 2013 reisde u legaal naar België in het kader van familiehereniging met uw echtgenoot, (...). Op 30 augustus 2013 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 26 februari 2014 werd uw zoon A. A. N. geboren te Oostende (België). Op 17 november 2014 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 17 februari 2016 werden u en uw echtgenoot gecontroleerd op de luchthaven van Zaventem komende van Istanbul, tussenvlucht, komende van Kuwait, waarbij uw echtgenoot in het bezit bleek te zijn van tal van documenten.

Op 1 februari 2017 ontving het CGVS wat betreft uw echtgenoot een vraag tot intrekking van het vluchtelingenstatuut vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 6 april 2017 en 16 april 2018 werd u gehoord door het CGVS in het kader van een mogelijke intrekking.

Op 25 maart 2019 werd een uitspraak gedaan door de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen waaruit blijkt dat u uit de echt gescheiden bent van A. H. M. (O.V. nr (...) - C.G. nr. (...)).

U legt een kopie van een handgeschreven brief neer opgesteld door uw ex-echtgenoot (...) waaruit blijkt dat hij bij deze op 14 maart 2016 religieus wenst te scheiden van u.

B. Motivering

U kreeg op 17 november 2014 het statuut van vluchteling op basis van uw verklaringen op 30 maart 2012 aangehouden en meegenomen te zijn door Al Shabaab en op 31 maart 2012 ter dood veroordeeld te zijn door Al Shabaab, en dit omwille van uw echtgenoot H. M. A. Er dient echter te worden besloten dat uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier en bekomen door het CGVS op 24 juli 2017 (visumdossier gezinshereniging) en de COICase SOM2018-001 dd. 8 mei 2018 (informatie UNHCR Turkije) blijkt dat u op het vlak van doorslaggevende elementen in uw asielrelaas niet de waarheid heeft verteld.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 20 oktober 2014 immers de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het Waberi-district in Mogadishu. U huwde op 15 augustus 2010 te Mogadishu met H. M. A. (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)). Op 29 maart 2012 werd u ontvoerd door Al Shabaab. Op 31 maart 2012 werd u door de rechtbank van Al Shabaab ter dood veroordeeld. Op 2 april 2012 kon u samen met 4 andere vrouwen die door Al Shabaab ter dood werden veroordeeld vluchten nadat er een gevecht was ontstaan en ze de deur hebben vergeten op slot te doen. Vervolgens verliet u op 4 april 2012 Somalië. U verbleef meer dan 1 jaar in Turkije en op 30 augustus 2013 diende u een asielaanvraag in België in. Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 16 april 2018 gevraagd werd of deze verklaringen klopten (p. 7) bevestigde u met de woorden "Het is correct wat u zonet vertelde" (p. 7).

Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u in mei 2010 erkend werd als vluchteling in Turkije door het UNHCR-bureau Ankara. Eveneens blijkt uit deze informatie dat uw zoon A. A. H. geboren werd op 8 juni 2011 te Turkije en alsook de vluchtelingenstatus verkreeg in Turkije.

Bovenstaande informatie laat toe totaal geen enkel geloof meer te hechten aan de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 augustus 2013 en waarbij u verklaarde op 15 augustus 2010 te Mogadishu gehuwd te zijn met A. H. M. (O.V. nr (...) - C.G. nr. (...)), op 8 juni 2011 in het Waberi-district te Mogadishu bevallen te zijn van uw zoon A. A. H., op 29 maart 2012 aangehouden en meegenomen te zijn uit uw woning in het Waberi-district te Mogadishu door Al Shabaab, op 31 maart 2012 ter dood veroordeeld te zijn door Al Shabaab, op 2 april 2012 ontsnapt te zijn uit een cel van Al Shabaab te Afgooye en op 4 of 5 april 2012 Somalië te hebben verlaten (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 20 oktober 2014).

Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 16 april 2018 herhaaldelijk geconfronteerd werd met de informatie waarover het CGVS – op dat moment – beschikte en u opgeworpen werd "Het visumdossier [in het kader van gezinshereniging met uw echtgenoot bekomen door het CGVS op 24 juli 2017] stelt dat u de houder bent van een vluchtelingencertificaat uitgereikt door UNHCR op 01/07/2010? U was ook in het bezit van een reisdocument van UNHCR uitgereikt op 01/07/2010 te Turkije en een reisdocument uitgereikt op 09/09/2011 te Turkije?

Uw zoon A. was eveneens houder van een reisdocument van UNHCR uitgereikt op 07/07/2011?" (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2018, p. 9) repliceerde u nooit asiel aangevraagd te hebben in Turkije (p. 9).

Vervolgens stelde de protection officer van het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud op 16 april 2018 onomwonden "De door u aangehaalde problemen in het kader van uw asielaanvraag namen een aanvang op 29 maart 2012, aangezien u op dat moment reeds een vluchtelingenstatuut verkreeg in Turkije kunnen wij niet langer geloven dat u zich op 29 maart 2012 in Somalië bevond. Aldus kunnen wij ook geen geloof meer hechten aan de door u ingeroepen persoonlijke asielmotieven waarbij u beweerde dat u op 29 maart 2012 werd ontvoerd door Al Shabaab die op zoek waren naar uw man, ook niet aan uw bewering als zou u op 31 maart door de rechtbank van Al Shabaab ter dood zijn veroordeeld, ook niet aan uw bewering dat u op 2 april met 4 andere vrouwen die door Al Shabaab ter dood werden veroordeeld kon ontsnappen en evenmin dat u kon vluchten nadat er een gevecht was ontstaan en ze de deur hebben vergeten op slot te doen. Wij kunnen dus ook niet meer geloven dat u op 4 april 2012 Somalië verliet?" (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2018, p. 10). U reageerde echter door te stellen dat u geen verblijfsvergunning had in Turkije en dat u blijft bij het asielrelaas dat u de eerste keer aflegde (p. 10). Ook toen u expliciet werd opgeworpen "U verklaarde eerder echter dat u op 15 augustus 2010 huwde met A. H. M. te Mogadishu? Toen was u al in Turkije? Dus jullie huwden in Turkije en niet in Somalië?" (p. 10) stelde u niet in Turkije gehuwd te zijn (p. 10). Tot tweemaal toe gevraagd "Wat is de reden dat u besloot Somalië te verlaten? U was reeds in 2010 in Turkije volgens het visumdossier? U noch uw echtgenoot zouden volgens jullie verklaringen immers vóór maart 2012 persoonlijke problemen gekend hebben in Somalië?" (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2018, p. 10) antwoordde u respectievelijk "Ik begrijp de vraag niet" en "Ik verliet Somalië niet in 2010" (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2018, p. 10).

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan uw verklaring een slachtoffer te zijn geweest van Al Shabaab in maart 2012, en het daarbij horende asielrelaas. De door u afgelegde valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van de door u voorgehouden vrees voor vervolging. De vaststelling dat u de asielinstanties misleidde, leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico op vervolging. De eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus moet bijgevolg worden ingetrokken.

Volledigheidshalve dient er nog te worden opgemerkt dat u, toen u uitdrukkelijk gevraagd werd naar uw actuele vrees ten opzichte van Somalië, u louter verwees naar de door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ingeroepen problemen met al Shabaab omwille van uw ex-echtgenoot en naar de algemene veiligheidssituatie (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 6 april 2017, p. 7-8).

U legt een kopie van een handgeschreven brief neer opgesteld door uw ex-echtgenoot (...) waaruit blijkt dat hij op 14 maart 2016 religieus wenst te scheiden van u. Dit document doet echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Hier kan aan worden toegevoegd dat ook de vluchtelingenstatus van uw (ex-)echtgenoot, (...), heden wordt ingetrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld.

UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal

burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 55/3/1, §2, 2° van de van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet

Schending van artikel 3 EVRM

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

Schending van het evenredigheidsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Na een theoretische uiteenzetting licht verzoekster toe als volgt:

“De verwerende partij stelt in haar huidige beslissing dat de vluchtelingenstatus van verzoekende partij dient te worden ingetrokken omdat zij eerder dan zij vertelde op haar initiële asielaanvraag Somalië verlaten heeft en erkend werd als vluchteling in Turkije.

Welnu, indien verwerende partij ervan overtuigd is dat verzoekende partij reeds erkend werd in Turkije als vluchteling, betekent dat dat zij een reële vrees heeft ten aanzien van Somalië en er niet naartoe terug kan keren. Verwerende partij geeft aan over informatie te beschikken van het UNHCR dat verzoekende partij en haar zoontje erkend werden als vluchteling in Turkije. Zij dient dan ook te onderzoeken of verzoekende partij en haar kinderen kunnen terug keren naar Turkije en er op een adequate manier internationale bescherming genieten.

Echter, nergens in de bestreden beslissing heeft verwerende partij onderzocht of verzoekende partij en haar kinderen terug kunnen keren naar Turkije. Meer nog, zij rept hier met geen woord over en stelt zondermeer dat zij terug moeten keren naar Somalië.

Een dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken, tart op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, artikel 48/3 van de vreemdelingenwet alsook artikel 3 van het EVRM aan.

II.1.3. Maar er is meer. Verwerende partij is reeds van februari 2017 bezig met een onderzoek naar de mogelijk intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij.

Verzoekende partij verblijft hier ondertussen bijna 7 jaar op een legale manier. Zij heeft 2 kinderen waarvan 1 in België geboren werd, is hier naar school geweest, ook haar kinderen groeiden hier op en kennen niets anders dan de Belgische samenleving. Zij en haar kinderen zijn volledig verwesterd.

Wat nog meer van belang is, is dat verzoekende partij ondertussen officieel gescheiden is van haar echtgenoot en een alleenstaande moeder is geworden. Dit zijn stuk voor stuk nieuwe elementen die in rekening moeten worden gebracht bij het al dan niet intrekken van de vluchtelingenstatus.

Immers, indien verwerende partij overweegt om de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in te trekken, moet zij voorafgaandelijk een evenredigheidstoets doorvoeren. Dit betekent dat rekening gehouden moet worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband (verzoekende partij is ondertussen gescheiden en een alleenstaande moeder), de duur van het verblijf in België (verzoekende partij verblijft bijna 7 jaar in België), het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst (verzoekende partij heeft geen enkele band meer met Somalië).

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met al deze aspecten. Volgens verwerende partij werd verzoekende partij in mei 2010 reeds erkend als vluchteling in Turkije. Wat evenmin betwist wordt door verwerende partij is dat verzoekende partij op 25 maart 2019 officieel scheidde van haar man:

[citaat bestreden beslissing]

Ook staat vast dat verzoekende partij de moeder is van 2 minderjarige kinderen die in België zijn opgegroeid geboren.

Indien verwerende partij van mening was dat zij de vluchtelingenstatuut van verzoekende partij diende in te trekken, waarom heeft zij hier drie jaar voor gewacht (de feiten waren haar immers bekend sinds februari 2017) en verzoekende partij en haar kinderen verder laten verankeren in België?!

Verzoekende partij meent dat ook dat verwerende partij bijzonder onredelijk te werk is gegaan en ten onrecht haar vluchtelingenstatus intrekt.

Wat verwerende partij ook gelooft aangaande het relaas van verzoekende partij - indien zij ervan overtuigd is dat verzoekende partij internationale bescherming geniet in Turkije, hoe kan zij dan zondermeer stellen dat verzoekende partij zou kunnen terugkeren naar Somalië?!

Hoe verantwoordt zij bovendien dat zij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen in het dossier:

zijnde het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoekende partij van een alleenstaande vrouw met 2 kinderen die meer dan 7 jaar geen voet meer heeft gezet in Somalië en er geen enkel sociaal vangnet heeft?!

De materiële motiveringsplicht gebiedt immers dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.2, quod non in casu.

Verzoekende partij meent dan ook dat het terugsturen van verzoekende partij en haar kinderen naar Somalië een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

II.1.4. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Ze schendt immers de artikelen 55/3/1 VW, evenals artikel 48/3, artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsverplichting.”

2.1.2. In de nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat er geen gegrond middel werd aangevoerd.

2.1.3. In een aanvullende nota van 3 november 2020 brengt de commissaris-generaal COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van Cedoca van 21 april 2020 ter kennis.

2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in:
(...)*

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

2.3. De Raad treedt het standpunt in de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal bij dat het feit dat verzoekster de vluchtelingenstatus werd toegekend in Turkije in 2010 door UNHCR niet betekent dat haar thans automatisch deze beschermingsstatus toekomt in België. De uiteenzetting die op goede gronden rust wordt integraal overgenomen:

“Het feit dat verzoekster de vluchtelingenstatus werd toegekend in Turkije door het UNHCR in mei 2010 houdt geenszins in dat de commissaris-generaal verplicht is om verzoekster deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen of dat in casu de commissaris-generaal zou gebonden zijn aan deze eerdere erkenning door het UNHCR en niet in de mogelijkheid zou zijn om de vluchtelingenstatus, door hem toegekend op 17 november 2014, in te trekken. Verzoekster heeft immers op 30 augustus 2013 een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Doordat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België, heeft zij de commissaris-generaal de bevoegdheid gegeven om de redenen die haar ertoe hebben aangezet om haar geboorteland Somalië te verlaten opnieuw te onderzoeken. In deze was de commissaris-generaal op basis van de toenmalige elementen die voorlagen in verzoeksters dossier van oordeel dat er in hoofde van verzoekster sprake was van een gegronde vrees voor vervolging. Echter, uit nieuwe elementen die naar boven zijn gekomen, namelijk een visumdossier in het kader van gezinshereniging en informatie van het UNHCR Turkije, heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoekster destijds in het kader van haar verzoek om internationale bescherming valse verklaringen heeft afgelegd die betrekking hebben op constitutieve elementen van de vrees voor vervolging en dat dit heeft geleid tot een initieel verkeerde beoordeling van het door verzoekster aangehaalde risico waardoor hij van mening is dat de eerder aan verzoekster toegekende vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Verweerder benadrukt nog eens dat het gegeven dat verzoekster in mei 2010 erkend werd als vluchteling door het UNHCR in Turkije niet inhoudt dat het CGVS aan deze erkenning gebonden is. Verzoekster heeft immers door het indienen van een nieuw verzoek in België de commissaris-generaal de bevoegdheid gegeven om haar nood aan bescherming ten aanzien van haar land van herkomst opnieuw te onderzoeken, wat in een eerste fase

resulteerde in de toekenning van het vluchtelingenstatuut maar wat eveneens inhoudt dat, indien de nodige elementen aan de orde zijn zoals in casu het geval is, de commissaris-generaal in een latere fase tot de vaststelling kan komen dat de eerdere erkenning als vluchteling is gebaseerd op feiten die verzoekster verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden en op valse verklaringen en waarbij hij vervolgens overgaat tot de intrekking van de vluchtelingenstatus die hij eerder heeft toegekend.

Voorts wenst verwerende partij hier nog aan toe te voegen dat, waar verzoekster stelt dat indien zij de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Turkije, dit er op wijst dat zij een reële vrees heeft ten aanzien van Somalië, het feit dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België bediend heeft van een compleet bedrieglijk asielrelaas geenszins verzoenbaar is met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van haar geboorteland. Verweerder wijst er eveneens op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud van 16 april 2018 herhaaldelijk geconfronteerd werd met het feit dat zij reeds in mei 2010 in Turkije de vluchtelingenstatus heeft bekomen wat de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen met Al Shabaab in 2012 bijgevolg volledig ondergraaft, waarbij verzoekster systematisch ontkende ooit in Turkije te zijn geweest en bleef volharden in haar eerder aangehaalde problemen met Al Shabaab in 2012.

Verweerder meent dat deze vaststellingen, ondanks de eerdere erkenning door het UNHCR in Turkije in mei 2010 op basis van welke verklaringen dan ook, op ernstige wijze het gegeven als zou verzoekster een gegronde vrees voor vervolging hebben overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade lopen overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Somalië volledig ondermijnen.

Bovendien wenst verweerder nog op te merken dat het feit dat het UNHCR in mei 2010 van mening was dat er in hoofde van verzoekster sprake was van vervolging of van een te verwachten risico van vervolging in haar land van nationaliteit niet noodzakelijk betekent dat verzoekster thans nog een toevluchtsoord nodig heeft omdat zij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in haar land van nationaliteit. De vaststelling dat verzoekster in mei 2010 erkend werd door het UNHCR is geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging.

Verwerende partij benadrukt in deze dat verzoekster in het kader van het onderzoek naar de heroverweging van haar vluchtelingenstatus geen elementen heeft aangebracht waaruit een actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt in haar hoofde ten aanzien van haar land van herkomst. Verweerder wijst er op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud van 6 april 2017 uitdrukkelijk gevraagd werd naar een actuele vrees in geval van terugkeer naar Somalië. Hierbij verwees verzoekster enkel naar de problemen met Al-Shabaab in maart 2012 die zij had ingeroepen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en naar de algemene veiligheidssituatie in Somalië. Tijdens haar persoonlijk onderhoud van 16 april 2018 brengt zij evenmin nieuwe elementen naar voor waaruit een actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt in geval van terugkeer naar Somalië.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt dat de verwerende partij bij het onderzoek naar de al dan niet intrekking van haar status geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij intussen officieel gescheiden is van haar echtgenoot en een alleenstaande moeder is die reeds bijna 7 jaar in België verblijft, dat zij geen enkele band meer heeft met haar geboorteland en dat zij en haar kinderen verwesterd zijn, merkt verweerder op dat verzoekster geen van deze elementen heeft aangehaald toen haar tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 april 2017 gevraagd werd naar haar vrees ingeval van terugkeer naar Somalië. Nochtans blijkt uit verzoeksters verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 april 2018 dat zij op het moment van het persoonlijk onderhoud van 6 april 2017 reeds gescheiden leefde van haar ex-echtgenoot. Minstens was verzoekster reeds op de hoogte van de wil van haar toenmalige echtgenoot om te scheiden, mede gelet op de door verzoekster neergelegde brief van haar toenmalige echtgenote waaruit blijkt dat hij op 14 maart 2016 religieus wenste te scheiden.

Evenmin heeft verzoekster deze elementen naar voren gebracht tijdens haar persoonlijk onderhoud van 16 april 2018, terwijl zij daartoe wel degelijk de kans heeft gehad gelet op het feit dat er tijdens dit persoonlijk onderhoud veelvuldige vragen werden gesteld rond de echtscheiding van verzoekster en zowel verzoekster als haar raadsman op het einde van het gehoor de kans hebben gekregen om nog elementen toe te voegen aan haar verklaringen.

Het feit dat verzoekster noch tijdens het persoonlijk onderhoud van april 2017, noch tijdens het persoonlijk onderhoud van april 2018 enige melding heeft gemaakt van het feit dat zij, ingeval van terugkeer naar Somalië, een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van het feit dat zij een alleenstaande vrouw is met twee kinderen die geen enkele band meer zou hebben met haar geboorteland ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze vrees. Bovendien stelt verweerder eveneens vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot het louter poneren van het feit dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met deze elementen

maar voor het overige geenszins zelf in concreto aangeeft hoe het feit dat zij een alleenstaande vrouw is met twee jonge kinderen die geen banden meer zou hebben met haar geboorteland een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde zou genereren in geval van terugkeer naar Somalië. Volledigheidshalve wenst verweerder hier nog aan toe te voegen dat het feit dat verzoekster geen banden meer zou hebben met Somalië slechts een loutere bewering is. Bovendien, het feit dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming een volledig vals asielrelaas heeft opgehangen en bij herhaaldelijke confrontatie tijdens het persoonlijk onderhoud van april 2018 bleef ontkennen in Turkije te zijn geweest om zodoende vast te houden aan dit bedrieglijk asielrelaas, werpt een bijzonder ernstige smet op haar algehele geloofwaardigheid.”

In de mate verzoekster steunt op haar verblijf en haar banden met België, alsook op haar verwestering en het feit dat zij een gescheiden moeder met twee kinderen is waarvoor zij alleen instaat, merkt de Raad op dat dit betoog geen invloed heeft op de beoordeling die zich opdringt in toepassing van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, minstens wordt dit niet voldoende toegelicht in het verzoekschrift. In die zin wordt haar kritiek niet aanvaard dat de bestreden beslissing niet evenredig is. Bovendien toont verzoekster niet aan dat de commissaris-generaal niet langer kon overgaan tot de bestreden beslissing omdat het onderzoek een bepaalde tijd in beslag heeft genomen. In dit verband wijst de Raad op het feit dat er een onderzoek diende te gebeuren naar het visumdossier van verzoekster en bij UNHCR bepaalde elementen moesten worden geverifieerd.

Het verzoekschrift laat de motieven van de bestreden beslissing in wezen ongemoeid. De bestreden beslissing wordt bevestigd aangezien deze op goede gronden vaststelt dat verzoekster geen elementen heeft bijgebracht die afbreuk doen aan de conclusie dat zij de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling en verzoeksters vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken:

“U kreeg op 17 november 2014 het statuut van vluchteling op basis van uw verklaringen op 30 maart 2012 aangehouden en meegenomen te zijn door Al Shabaab en op 31 maart 2012 ter dood veroordeeld te zijn door Al Shabaab, en dit omwille van uw echtgenoot H. M. A. Er dient echter te worden besloten dat uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier en bekomen door het CGVS op 24 juli 2017 (visumdossier gezinshereniging) en de COICase SOM2018-001 dd. 8 mei 2018 (informatie UNHCR Turkije) blijkt dat u op het vlak van doorslaggevende elementen in uw asielrelaas niet de waarheid heeft verteld.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 20 oktober 2014 immers de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het Waberi-district in Mogadishu. U huwde op 15 augustus 2010 te Mogadishu met H. M. A. (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)). Op 29 maart 2012 werd u ontvoerd door Al Shabaab. Op 31 maart 2012 werd u door de rechtbank van Al Shabaab ter dood veroordeeld. Op 2 april 2012 kon u samen met 4 andere vrouwen die door Al Shabaab ter dood werden veroordeeld vluchten nadat er een gevecht was ontstaan en ze de deur hebben vergeten op slot te doen. Vervolgens verliet u op 4 april 2012 Somalië. U verbleef meer dan 1 jaar in Turkije en op 30 augustus 2013 diende u een asielaanvraag in België in. Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 16 april 2018 gevraagd werd of deze verklaringen klopten (p. 7) bevestigde u met de woorden “Het is correct wat u zonet vertelde” (p. 7).

Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u in mei 2010 erkend werd als vluchteling in Turkije door het UNHCR-bureau Ankara. Eveneens blijkt uit deze informatie dat uw zoon A. A. H. geboren werd op 8 juni 2011 te Turkije en alsook de vluchtelingenstatus verkreeg in Turkije.

Bovenstaande informatie laat toe totaal geen enkel geloof meer te hechten aan de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 augustus 2013 en waarbij u verklaarde op 15 augustus 2010 te Mogadishu gehuwd te zijn met A. H. M. (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)), op 8 juni 2011 in het Waberi-district te Mogadishu bevallen te zijn van uw zoon A. A. H., op 29 maart 2012 aangehouden en meegenomen te zijn uit uw woning in het Waberi-district te Mogadishu

door Al Shabaab, op 31 maart 2012 ter dood veroordeeld te zijn door Al Shabaab, op 2 april 2012 ontsnapt te zijn uit een cel van Al Shabaab te Afgooye en op 4 of 5 april 2012 Somalië te hebben verlaten (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 20 oktober 2014).

Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 16 april 2018 herhaaldelijk geconfronteerd werd met de informatie waarover het CGVS – op dat moment – beschikte en u opgeworpen werd “Het visumdossier [in het kader van gezinshereniging met uw echtgenoot bekomen door het CGVS op 24 juli 2017] stelt dat u de houder bent van een vluchtelingencertificaat uitgereikt door UNHCR op 01/07/2010? U was ook in het bezit van een reisdocument van UNHCR uitgereikt op 01/07/2010 te Turkije en een reisdocument uitgereikt op 09/09/2011 te Turkije? Uw zoon A. was eveneens houder van een reisdocument van UNHCR uitgereikt op 07/07/2011?” (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2018, p. 9) repliceerde u nooit asiel aangevraagd te hebben in Turkije (p. 9).

Vervolgens stelde de protection officer van het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud op 16 april 2018 onomwonden “De door u aangehaalde problemen in het kader van uw asielaanvraag namen een aanvang op 29 maart 2012, aangezien u op dat moment reeds een vluchtelingenstatuut verkreeg in Turkije kunnen wij niet langer geloven dat u zich op 29 maart 2012 in Somalië bevond. Aldus kunnen wij ook geen geloof meer hechten aan de door u ingeroepen persoonlijke asielmotieven waarbij u beweerde dat u op 29 maart 2012 werd ontvoerd door Al Shabaab die op zoek waren naar uw man, ook niet aan uw bewering als zou u op 31 maart door de rechtbank van Al Shabaab ter dood zijn veroordeeld, ook niet aan uw bewering dat u op 2 april met 4 andere vrouwen die door Al Shabaab ter dood werden veroordeeld kon ontsnappen en evenmin dat u kon vluchten nadat er een gevecht was ontstaan en ze de deur hebben vergeten op slot te doen. Wij kunnen dus ook niet meer geloven dat u op 4 april 2012 Somalië verliet?” (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2018, p. 10). U reageerde echter door te stellen dat u geen verblijfsvergunning had in Turkije en dat u blijft bij het asielrelaas dat u de eerste keer aflegde (p. 10). Ook toen u expliciet werd opgeworpen “U verklaarde eerder echter dat u op 15 augustus 2010 huwde met A. H. M. te Mogadishu? Toen was u al in Turkije? Dus jullie huwden in Turkije en niet in Somalië?” (p. 10) stelde u niet in Turkije gehuwd te zijn (p. 10). Tot tweemaal toe gevraagd “Wat is de reden dat u besloot Somalië te verlaten? U was reeds in 2010 in Turkije volgens het visumdossier? U noch uw echtgenoot zouden volgens jullie verklaringen immers vóór maart 2012 persoonlijke problemen gekend hebben in Somalië?” (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2018, p. 10) antwoordde u respectievelijk “Ik begrijp de vraag niet” en “Ik verliet Somalië niet in 2010” (zie notities van persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2018, p. 10).

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan uw verklaring een slachtoffer te zijn geweest van Al Shabaab in maart 2012, en het daarbij horende asielrelaas. De door u afgelegde valse verklaringen hebben betrekking op constitutieve elementen van de door u voorgehouden vrees voor vervolging. De vaststelling dat u de asielinstanties misleidde, leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico op vervolging. De eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus moet bijgevolg worden ingetrokken.

Volledigheidshalve dient er nog te worden opgemerkt dat u, toen u uitdrukkelijk gevraagd werd naar uw actuele vrees ten opzichte van Somalië, u louter verwees naar de door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ingeroepen problemen met al Shabaab omwille van uw ex-echtgenoot en naar de algemene veiligheidssituatie (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 6 april 2017, p. 7-8).

U legt een kopie van een handgeschreven brief neer opgesteld door uw ex-echtgenoot (...) waaruit blijkt dat hij op 14 maart 2016 religieus wenst te scheiden van u. Dit document doet echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Hier kan aan worden toegevoegd dat ook de vluchtelingenstatus van uw (ex-)echtgenoot, (...), heden wordt ingetrokken.”

Gelet op wat voorafgaat, wordt de intrekking van verzoeksters vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet bevestigd.

2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP